

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1927 ÁPRILIS 20 * 11. (3052.) SZÁM * HATVANADIK ÉVFOLYAM

A husvét-i záp

*Kot-kot-kot-kot-kotkodács,
Itt az ünnepi tojás.
Egyik olyan, mint a más:
Illatos és panamás.*

Ára 50 fillér

A Borsszem Jankó husvéti pályázata

Három megkezdett történet, melynek folytatását és csattanóját az olvasóra bízunk

I.

A POFON

Blau elbúcsúzott a feleségétől és a kávéházba ment. Mindennapi kártyapartijának lebonyolítása végett a kártyaszobába sietett.

Ahogy leült az asztalhoz és mit sem sejtve, éppen a makk tizest dobta ki, egyszerre csak felugrott az egyik kibic és teljes erővel pofonította Blaut.

(Folytatása következék!)

II.

AZ ASZFALTBETYÁR

Az Andrassy úton ragyogva süt a déli nap. Az Eötvös uccából egy fiatal nő fordul ki és gyors léptekkel halad a Városliget felé. Egyszerre csak mögéje kerül egy jólöltözött előkelő külsejű úr és fojtott félhangon suttog:

— Fogadjunk, hogy maga öt percen belül az enyém lesz...

A nő meglepetve nézett hátra, aztán bfborvörös arccal tekint körül segítség után.

De rendőr nincs sehol. Meggyorsította lépteit.

— Hiába szalad, — folytatta zavartalan szemtelenséggel az uccai lovag.

(Folytatása következék!)

Fő a diszkréciónak

— Mondd, te haszontalan, elmondtad ma az imádságodban a jóistennek, hogy milyen rosszul viselted magad?

— Tudod, anyuká, meggondoltam a dolgot. Mégis csak jobb, ha köztünk marad a dolog.

Új adalék

az anyós természetrajzához

Két hétig volt látogatóban az anyós a vejénél. Mikor hazamegy, megkérdezi tőle a férje:

— Na, hogy éreztél magad?

— Rosszul, egészen rosszul.

— Miért? Mi történt?

— Képzeld, tizennégy napig voltam ott és egyetlenegyszer sem érezhettem magam megsértődve.

Ételrecept

— Mondja csak, Csincsákné, hogyan készíti a kelkáposztát?

— Nyitott ablaknál.

III.

ÉJFÉLI KALAND

Éjfél volt. A kikapós férj kissé ingadozó léptekkel ment fel a lakása felé. Ahogy az emeleten befordul, egy ajtót lát nyílni, amelyen egy felgyúrt gallérú lovag surran ki.

— Ejha — gondolja a férj — itt egy finom asszonyka lakhat. Az elgondolás nyomán esíntalan érzései támadnak. Ahogy ott álldogált, az ajtónál, egyszerre csak felderült az arca.

— Mi az ördög! Az ajtó nyitva maradt. Mi lenne, ha... — gondolta magában, de a következő percben viaskodni kezdett benne a férj a kikapós kalandhósszal. Eh, mit! — vette fel a fejét daccal és belépett az ajtón...

(Folytatása következék!)

A pályaművek

május 10-ig küldendők be a Borsszem Jankó szerkesztőségébe, ahol elsőrendű írókból álló öttagú zsűri dönt. Az eredményt május 20-iki számunkban közöljük. A legelméletesebb „folytatók“ értékes jutalcaiban részesülnek és műveiket közölni fogjuk. A dícséretet nyert munkák is megjelennek. Sok szerencsét!

Parlamentí arcképcsarnok

III. GRÍGER MIKLÓS

A SZOCIALISTÁK KEDVENCE

Hegedűs Lóránt, a bihari kiscgazda és a pesti öreg zsidó

Ezt a kedves históriát a *Borsszem Jankó* nagynevű munkatársa, maga Hegedűs Lóránt mesélte el nekünk.

— Egy nap — úgymond — beállít hozzám egy barnaképű magyar ember. „Szathmáry Mihály a nevem, Biharból gyövek. Felküldtek a társaim, hogy nézzem meg a kegyelmes urat. Most már boldog vagyok”, — ezt mondta és már el is akart menni. „No, — mondtam neki — ha már itt van, gyujtson rá egy szivarra.” Szathmáry Mihály nem felelt, hanem felém tartotta a kezét. Megszorítottam. Mélyen a szemembe nézett, aztán csak ennyit mondott: „Ezt szétoosztom odahaza”.

Nagyon meghatott a dolog. Hogy egy derék gazdaember feljön hozzám és megelégszik egy kézsorítással...

Másnap azt jelenti a szobalányom, hogy egy öreg ember vár az előszobában.

— Mit akar? — kérdeztem.

— Azt a tollat, amelyikkel a *Pesti Hirlap*-ba a Beethoven-cikket tetszett írni.

Ez is meghatott. Előkerestem a tollat és beszóltottam az én pesti rajongómat. Tipikus, töpörödött zsidó emberke volt. Átadtam neki a tollat, nagyon megköszönte és én barátságos kézfogással elbúcsúztam tőle.

Nemsokára bejön a szobalányom és azt mondja:

— Kegyelmes úr, mikor az az öreg elment, boldogan mutatta a tollat és ezt súgta a fülembe: „Ebből jó üzlet lesz!”

A „Terike“ szerzőjének albumába

Ha a cenzor Csizsarik,
Akkor Földes — megijed.

Természettan

Tanító: A vakondok annyit eszik naponta, amennyi a testsúlya.

Móricka: És honnét tudja azt a vakondok, hogy mennyi a testsúlya?

Ne beszélj görögül

Doktor X., aki mindennap egy kis kávéházban reggelizett, észreveszi, hogy a máskor fürge pincér nehezen kel föl a székről. Részvétellel kérdi:

— Haemorrhoidája van?

— Nem tudom, doktor úr. De mindjárt körülnézek a konyhában, hogy van-e?

Ezt kell elkobozni!

(Bocsásson meg nekünk Meskó Zoltán, ha az alábbi kirokival akaratlannul az ő malmára hajtjuk a vizet, de szolgáljon mentségül, hogy míg a rendőrség az erkölcsvédelmi rendeletben nem ismer tréfát, addig mi, mint humoristák, nagyon is ismerjük a tréfát. Az itt következő párbeszéd két diák között folyik le az iskolateremben az algebrai óra előtt. A nyitott ablakon beárad a tavaszi nap.)

LACI: Tegnap láttam egy festményt...

PISTA: Pikáns volt?

LACI (sóhajt): Nem is kifejezés! Micsoda lábak! Rubens sem festett különbeket. És azok a formák, azok a gömbölyű formák... Alig tudtam betelni velök.

PISTA: Szerencsés fickó vagy, hogy ilyesfélékhez hozzájutsz. És éppen most, amikor Scitovszky annyira örökdió lelkünk tisztasága fölött. Ugy-e, nem nyilvános helyen láttad azt a festményt...

LACI: Nagy is nyilvános helyen.

PISTA: Igazán?

LACI: Becsszavamra mondom.

PISTA: A múzeumban?

LACI: Nem ott.

PISTA: A tavaszi tárlaton?

LACI: Dehogy.

PISTA: Valamelyik képkereskedő kirakatában?

LACI: Ugyan kérek, azok már mindent bevettek. Ez volt az egyetlen bevételük, mióta a rendelet életbe lépett.

PISTA: De hát akkor hol láttad azt a festményt?

LACI: A Dunakorzón. Ott ült a Buchwald-széken tavaszi toaletben és tudod, amilyen rövidek ma a szoknyák...

PISTA: De mért mondd, hogy festményt láttál? Egy eleven, élő nő nem lehet festmény...

LACI: Tévedsz, barátom. Nézted volna csak meg az arcát. D.

Párbeszéd a városházán

— Erős a gyanúm, hogy az a híres Glückstahl Samu valami petróleumkartelbe szerelmes.

— Hogy gondold ezt?

— Hát nem hallottad, hogy dörögött az előbb a gáz- és a villanyárok leszállítása ellen!?

— Vajjon mért nem a Zsazsa tűnt el Montecarloba?

Vígyszínház, földszinti páholy

— Mondd csak, Móric, melyik a kettő közül az isteni díva?

Nagy apák — a fiaikról

A MAGYAR HIRLAP husvétii számában sorra nyilatkoznak a nagyapák fiai — apáikról. A Borssem Jankó megfordította a tételt: a nagy apákat kérte föl, hogy beszéljenek a fiaikról. A nyilatkozatokat itt adjuk:

Id. Andrassy Gyula gróf:

— Duci fiamat előkelő jómódban hagytam hátra. Sok mindent örökölt tőlem, kivéve a politikai képességeit. Azokat, úgy látszik, mástól örökölte.

Hegedüs Sándor:

— Jókai Mórral sokat vitakoztam, mi legyen a Lóránt fiamból. Akkor még nem rajongott úgy a Szimfoniáért, tekintve, hogy antinikotinista volt. Viszont sokat forgolódott írők közt s már akkor sejtettük, hogy ebből a nagy forgolódásból valami születni fog. Meg is szülte a forgalmi adót. Lóránt még fiatal korában lelkes híve volt az esküdtszéknek. Mintha csak megérezte volna, hogy egyszer ujságíró lesz. Pólyásgyerek korában mindig tapsikolt a kezeivel. Ilyen korán elárulta már, hogy színpadi szerző lesz, aki szereti a tapsot. Több huncutságot is tudnék róla mondani, de ő ehhez sokkal jobban ért. Forduljanak őhöz. Irhat ő egyszer magáról is.

Korányi Frigyes báró:

— Nagy orvos létemre sem tudtam kigyógyítani hasonló nevű fiamat abból a betegségből, hogy pont a kurzus alatt ambicionálja a pénzügyministerséget. Fiatalkorában sok francia regényt kitünően fordított magyarra. Most, mint párizsi követ, láthatja, hogy a franciát nem lehet mifelénk fordítani.

Khuen-Héderváry Károly gróf:

— A Sándor fiam diplomata lett. Remélem, hogy azon túl, amit tőlem örökölt, Wekerle Sándortól és Tisza Istvántól is tanult valamit. Wekerlétől: igérni, Tiszától: megtartani.

Mikszáth Kálmán:

— Ha tudtam volna, hogy Kálmán fiam valamikor főispán lesz, talán valamivel keztüesebb kézzel írtam volna a főispánokról. Mert amilyen szép, ha a fiú az apjára üt, épp olyan csunya, ha az apa a fiára üt.

Polónyi Géza:

— Haragszom a Dezső fiamra. Folytan az igazságért harcol. Pedig tudhatná, hogy Magyarországon nem az igazságért, hanem az igazságügy-ministerségért érdemes csak harcolni.

Ugron Gábor:

— Meg tudom érteni Gábor fiam politikáját. Az én időmben — mint mondtam — romlott volt az értelmiség és gyöngé a nép. Azóta úgy fordult odalént Magyarországon a dolgok sorja, hogy az értelmiség is gyöngé, a nép is romlott.

Vámbery Ármán:

— Késérü kenyér a tudományé. Mint orientalista csak dicsőséghöz jutottam, nem vagyonhoz. Rusztem fiam tanulhatott volna tőlem. Jobb, ha az ember nem az orientális tudományokra, hanem az orientálódás tudományára veti magát. (Persze a hatalom felé). Ex orientacione — lux, ex oriente — nix.

Zsitvay Leó:

— Az igazságért éltem és haltam. Tibor fiam politikus lett. Hol itt az igazság? Már mint a politikában.

Borsszem Jankó a színházban

A FIRHANG MÖGÖTT

A KIRÁLY-SZÍNHÁZBAN való-
ságos udvari előadások vannak. Egyik
nap a *Cirkuszhercegnő* megy, a má-
sik nap meg a *Csárdáskirálynő*. Még
csak a *Marica grófnő* hiányzik és az
egész góthai almanach a Király kö-
rül lesz.

ZENESZERZŐK csatakiáltásától
hangosak a színházi berkek. *Zerko-
kovitz* Béla azzal gyanúsította *Eise-
mann* Mihályt, hogy Zerkovitz-módra
szerzi a dalait. Eisemann viszont la-
punk útján jelenti ki, hogy Zerko-
vitz szerzi a dalait — Eisemann-
módra.

SZEGED színháza egészen jó üz-
et lett volna *Hegedüs* Gyulának, de
csak abban az esetben, ha másod-
Hegedüsnek a nagy Lórántot állítják
nellé pénzügyi dramaturgnak. Akkor
aztán mindegy, hogy járnak-e a színhá-
zba a szegedi „skótok”.

ITT A TAVASZ, — a Király-Szín-
ház deszkáin már dühösen piroslanak
az Albert Szirmai, mert megint Zer-
kovitz-dalt füttyül a szél és az élel-
mes Zerkovitz rögtön lekottázza.

MIKOR Fedák Sári a *Pókháló* elő-
adását követelte, a Vigszínház a
Nagytakarítás felújításával fenye-
gette meg az isteni dívát. Fedák
erre isteni Buick-kocsijába pattant és
a Fővárosi Operettszínházra vetette
a Pókhálóját.

FEDÁK SÁRI hír szerint Beöthy-
ez szerződik a Belvárosiba. Mint
halljuk, a „Díva és afférje” című da-
rabbal fog föllépni.

A VIGSZÍNHÁZ új darabot tü-
zött ki előadásra. A darab címe:
„A Roboz-fió esete a Mary-Maryvel.”

A szkeccses „Terike”

— Mért kifogásolták az ártatlan
kis „Terike”-t azok a mérges film-
cenzorok?

— Ne csodáld! Ezek minden nőben
hiszterikét látnak.

A bohózatok bohózata:

Bohózat egy párizsi szállodában

Fővárosi Operettszínház

Legújabb!

Fedák kínai turnéra megy

Tekintettel tartós pesti sikereire, az
isteni díva elhatározta, hogy hosz-
szabb turné céljából Kantonba megy.
Mint halljuk, Fedák odakint a *Kan-
tonia* sorozatos előadásait folytatja.
Ro-Boz-Fuj és *Va-Len-Ting* csapatai
heves üdvölvésekkel fogadják az oda-
érkező művésznőt. Lapzártakor je-
lentik, hogy emiatt *Lengyel* beavat-
kozás várható.

KÉPZETTARSULÁS

Lendvai-Lehner István megnézte
„A Noszty-fió esetét a Tóth Marival”.
Másnap megkérdi tőle valaki, hogy
milyen volt a darab, mire Lendvai így
felel:

— A darab közepes, de a *Rajnai*
meg a *Somlai* mesés.

Távirat

Küry Klára
Monte-Carló

Én csak a Vig-
színházból tüntem
elésmégisztiszser
annyit irnak rólam
a lapok. Ezt csi-
náldutánam! Téged
már rég belep a
Pókháló, mikormég
mindig én leszek
az isteni díva.
Bis hundertzwan-
zig!

Fedák Sári

ARANYKÖPÉSEK

A nő mindig akkor lesz jó, amikor
nem mondja és sohasem akkor lesz
rossz, amikor mondja.

A nő mindenképpen hűtlen. Amikor
egyét szeret, önnagához hűtlen, ami-
kor többet, másokhoz.

A nő hamarabb észreveszi azt, ha
egy fiatal öregszik meg, mint azt, ha
egy öreg fiatalodik meg.

(Karádi Emil)

Az isteni díva

vagy: Don Juci nekómája

I. FELVONÁS.

Maklary rabbi házában nagy az iz-
galom. Rajnai, a fia, egy derék füsze-
ressegéd, írt egy darabot és elküldte
Fedáknak. Fedák válaszában ki-
jelentette, hogy fölfedezte benne
Shakespeare II.-öt és azonnal utazik
hozzá, hogy elvigye Hollywoodba. So-
mogyi Bogyó, Rajnai menyasszonya,
nagyon szomorú lesz, hogy most hiába
jött át Rajnaiért a Nemzetiből, Fe-
dák őt is el fogja vinni, mint a Mind-
szenthyt. Richtig! Rajnai szerelmes
lesz Fedákba. Közben Fedák Somlai-
ban fölfedezi *Psylander* II.-öt, erre
Somlai is szerelmes lesz belé. Csak
Mály nem lesz szerelmes. Ez érthető.
Ő a Fedák imprezáriója. Ő ismeri.

II. FELVONÁS.

Rajnai és Somlai féltékenyek Fe-
dákra. Rajnai elkeseredésében meg-
beszél egy csónakkirándulást Fedák-
kal, de Zsazsa Somlaival megy el —
egészen a végső határig, sőt annál is
tovább, Ulmig. Rajnai hiába várja,
nem jönnek vissza. Reggelre aztán
előkerülnek. Jelenet, mely után a
nebbich Rajnai Fedák jó hírve ér-
dekében megkéri a kezét. A néző-
téren nagy röhögés, de Fedák így
mond. Közben Somlai is telhetetlen
lesz és arra föl, hogy a díva megmu-
tatta neki a lábát, ő is a kezét akarja.
Fedák „ami biztos, biztos” kiáltás-
sal neki is igent mond. Ő már egy
ilyen fiú, ő már annyira férfias, hogy
nem tud női nemet mondani.

III. FELVONÁS.

Somogyi Bogyó fél, hogy Fedák
vele is úgy fog elbánni, mint Bánky-
val és kegyelmet kér tőle. Ekkor meg-
jelenik *Lengyel* Menyhért és új da-
rabjának eljátszását kéri Fedáktól.
Zsazsa habozik, de Menyus megígéri,
hogy énekszámok is lesznek a darab-
ban. Fedák erre vállalja, gramfon-
emezeket készített a lábáról és el-
küldi *Jeritzának*, hadd pukkadjon.
Közben, tekintettel arra, hogy színhá-
zi ügynökségi irodája még nem ak-
tuális, házasságközvetítő-irodát nyit
és összeházasítja Somogyi Bogyót
Rajnaival. Aztán egy kacsaringósat
nyilatkozva a kárörvendő Don Juci
felé, hajóra ül és visszamegy Ameri-
kába. (Hesz)

**Aki új előfizetést szerez
a Borsszem Jankónak,
kedves ajándékot kap. Kér-
jen postai befizetőlapot!**

HANGVERSENY UTÁN

(A férj a kávéházban ül este fél nyolc órától. Őnagyságát várja, aki hangversenyre ment. A műsor fél tizenegyre tart. Őnagysága kipirulva érkezik a kávéházba.)

A feleség: Szervusz édesem, jajde-agyszerű volt, jajdeszép volt... Hogy énekelt az a baritonista... és hogy hegedült az a hegedűs és hogy zongorázott az a zongorás!... Jajdegyönyörű volt, jajdeéhes vagyok...

A férj: Egyél valamit. Pincér!

— Igen, mindjárt édesem. És tudod, hogy ki volt öltözve a Gáspárné és hogy kacérkodott avval a baritonnal, igazán skandalum volt, skandalum, ha mondom. És tudod, volt egy műsoronkívülszám. A zsebmetsző. Igen. Tíz úrinők metszette ki a reteküljét. Az enyémet is.

— Igen. A tiédet is.

— És te olyan nyugodt vagy?

— Nyugodt.

— És miért vagy olyan nyugodt?

— Mert téled nem lophatott semmit. Legfőleg két pengőt, meg azt az elhasznált erszényedet.

— Dehogy, szívem! Ötvenkilenc pengő volt nálam és néhány fillér...

— Ötvenkilenc?...

— Igen. Tudod, a mama átadott ma nekem ötvenet, hogy vegyek rajta matlassé-t...

— Mit?

— Matlassé-t. Te nem tudsz semmit, olyan közönyös vagy. Ez egy új-fajta selyem.

— Magam is selyemre gondoltam. Ha tik idegen szót használtok, mindjárt tudom, hogy az valami selyem.

— Jaj, de kedves vagy. Igazán nem is gondoltam, hogy ennyire megfigyeled a divatot. Tudod, ez a matlassé olyan szép, finom, de nem olyan, mint tesztem a puplin vagy a taftalin...

— Taftalin? Erről még nem is hallottam.

— De van egy legislegújabb. Bengálin-selyem.

— Jaj, de furcsa! Ezt a nevet se hallottam még. És még milyen van?

— Mussolini-selyem, Csang-Cso-Link-selyem, Vu-Pei-Fu-selyem.

— Istenem, hogy tanulom meg ezt a sok új nevet!... És most mi lesz azzal az ötven pengővel?

— No hallod? Megfizetjük, illetve meg se mondjuk a mamának, hanem megveszem a matlassé-t.

— És az a kilenc pengő, amit azontúl zsebmetszettek ki tőled?

— Az a kilenc pengő? Ez az a kilenc, amivel holnap jegyet váltok az Operába. Add is mindjárt ide, szívem. (mj.)

— Vajjon mikor lepi már be a Pókháló Az isteni divát?

A FERENCVÁROSBAN

— Olvasta már a Villany-ujsgot?

— Zsidó lapot én nem olvasok, azt tudhatja.

— Ki mondta, hogy a Villany-ujság zsidó lap?

— Na hallja! Jobbról balfelé kell olvasni!

Mai divat

— Halló, te vagy az, Lajos?

— Én vagyok, angyalom.

— Honnan telefonálsz?

— Innen a hivatából. Most tiz-óraizom. Megkaptad a selymet?

— Megkaptam. De nem gondolod, hogy kevés lesz az anyag?

— Dehogy. Csak fogj hozzá bátran.

— Most szabtam ki. Hanem úgy veszem észre, rövid lesz.

— Ne legyenek aggodalmaid.

— Jól van. De aztán ne veszekedjél velem és ne hivatkozzál Scitovszkyra, ha ki fog látszani a térdem.

— A térded?

— Igen, a térdem.

— A te térded?

— Nem is a tiéd.

— Ne beszélj félre! Hogyan is látszana ki a térded az én nyakkendőm alól?

— A te nyakkendő alól?

— Hát hiszen azért vettem a selymet, hogy nyakkendőt csinálj belőle...

— Szent Isten! És ezt csak most mondod, amikor már készen van a ruhám?!...

DYMI

A BORSSZEM JANKÓ

minden előfizetője, aki leg-
alább 1927. június hó végéig
beküldte az előfizetési díjat,

ingyen

kapja meg most megjelent

két remek humorú könyvünket:

1. „Mokány Barci zafos
históriái“-t,
2. Seiffensteiner Salamon
legjobb anekdotái“-t.

Siessen
befizetni a hátralékát!

! A tavaszi könyvpiac humorszencációja !!

!! Pomnás aláédek előfizetőinknek !!

Milyen is

az a sokat emlegetett
„magyar színházi szezon!”

Irta: SZENES BÉLA

Szezon elején, a szokásos színgazgatói nyilatkozatokban sok lelkes kijelentés hangzott el a készülő színházi szezonról, amely mint „magyar színházi szezon” ország-világ előtt bizonyítani fogja a magyar színműírást, színjátszást és zene, a magyar írók, színészek és zeneszerzők erejét és fölényét a külföldi darabokkal és színtársulatokkal szemben.

Elolvassa egyik színházi újságnak a szezon folyamára tervezett néhány tucatnyi külföldi vendégjátékáról való beszámolóját és gondolatban felsorakoztatva azt a száz-százötven külföldi darabot, melyek előadási jogát a színgazgatók ezideig megszerezték, valóban már most is megállapíthatjuk, hogy a pesti színgazgatók ez egyszer valóban száz százalékgig beváltják majd szezoneleji nyilatkozataikban hangoztatott ígéreteiket.

A színgazgatók ugyanis csak azért adják elő tucat számra a selejtes francia, német és angol darabokat, hogy azoknak, akik még mindig kétkelkednének, bebizonyítsák, hogy a magyar szerzők ezeknél a daraboknál százszor érdekesebbeket és jobbakat írnak.

Azért hoznak ide a szezon folyamán mindenféle tizedrangú opera- és operett-társulatokat, hogy a közönség a különbséget látva, méltányolva tudja az eddig lebecsült magyar dal-színházakat.

Azért verik a dobot minden levélzett külföldi sztárnak, hogy a kiábrándult és csalódott közönség, bár drága pénzen, de mégis megtanulja, hogy nekünk tucatjával vannak olyan művészeknek, akiknek a közelébe sem emelkedhet a sok agyonreklámozott idegen álnagyság.

Azért hoztak az idén is mindenféle néger és hottentotta táncosokat, hogy a közönség undorral forduljon el tőlük és a moziban azért kiültottak ki világszenzációkká ostoba és unalmas darabokat, hogy lássák az emberek, milyenek nem szabadna lenni a magyar filmek.

És aztán júniusban, júliusban, szezon alkonyán, kánikulában, ha a magyar színházakban újra magyar színészek játszanak majd, a színgazgatók elérik kitűzött céljukat, mert a közönség, mely ilyenkor már csak potyajeggyel jár színházba, megállapíthatja, hogy a magyar darabok és magyar színészek valóban többet érnek a téli szezon folyamán idősereglett külföldi csodáknál.

És ugyebár, mégis csak az a szent cél a fontos, hogy a magyar művészet fölényét bebizonyítsuk?

Ezért kell elismeréssel fogadni azt, hogy az igazgatók amnyi külföldi darabot és színészt hoztak az idén Budapestre. És nem kell felülni azoknak az ostoba és konok embereknek, akik azt hangoztatják, hogy ők nem ilyenek képzelik az igazi „magyar színházi szezon”!

Charleston közben

— Mit szól hozzá? Kovácsné kislányát lopáson érték az iskolában. Pedig ez a gyerek az osztály gyöngye volt.

— Nem csodálom. Kovácsné minden gyöngye hamis.

A sikkasztó

Bíró: Érthetetlen, hogy egy ilyen intelligens ember, mint maga, hogyan szennyezhetette be a nevét rongyos ötszáz pengő elsikkasztásával.

Vádlott: Tekintetés Törvényszék, én nem tehetek róla, ha a főnököm nem bízott rám többet.

Egyik pesti fiskálisnál három hónap óta egy alföldi származású jogászfiú bojtároskodott, aki rendkívül büszke volt a tudására. A principális viszont hallatlanul ostobának tartotta. Vérbeli jogász lévén: teljes joggal.

Egyszer a polgári perrendtartásra volt hirtelen szüksége az ügyvédnek.

— Hol a perrendtartás? — kérdezte, miután hiába kereste az asztalán.

— A perrendtartás? — felelt a jelöltje. — Mit tetszik keresni benne? Az egész perrendtartás itt van a fejemben!

Az ügyvéd mérgesen szólt rá:

— Nem szeretem a disznóbőrbe kötött népies kiadást!

Biztos hatás

— Ezt nem értem. A mamád egyszerre beleegyezett, hogy elvegyelek feleségül. Hogy történt ez?

— Ugy, hogy a papa egyszerre csak ellenezni kezdte.

Románc Küry Kláráról,

a szenzációsan „eltűnt” primadonnáról

*Donna Clara, donna Clara,
Kinek híre, neve nagy volt,
Pompás úri lakásáról,
Mint a benzín távozott.*

*Komornője, komornája,
Szobalánya és vicéje
Egy se tudta, hova ment el
Donna Clara primahölgy.*

*Föllépmie esedékes
Vala éppen az UFA-ban,
De hiába, nem találta
Se a Pásztor, se a nyáj.*

*Jöttek erre fürge lábbal,
Sebbel-lobbal, fürge tollal,
Bősz fantáziájú, lázas,
Izgatott reporterek.*

*„Merre vagy te, donna Clara?
Vajh ki volt a hősök hőse,
Akinek karján libegtél
Forró déli ég alá?”*

*És kutatnak és nyomoznak,
S hogyha élne ama Heine:
Istenem be színes, édes
Szép románcot zengené —*

*Egy kis donna Klárikáról,
Kinek pírban égő arcán
Két gödröcske úgy mosolyg, mint
Pomagránát abroszon,*

*És kinek huncut szeméből
Részegítő fény lövell ki,
Mit Gaál Franci, Biller, Titkos
És Bajor irigylenek.*

*Donna Clara, primadonna,
Mért hagysz emyi szívet itten
Gyötrő, véres fájdalomban? —
Oh te csitri kis hamis!*

*Várunk; várunk és ha megjössz,
Elmegyünk mind az UFA-ba,
Lesz ott sok-sok híres ember,
Köztük — Steinach s Voronoff.*

Molnár Jenő

Radikális gyógymód

Orvos: A kedves férje állapota egyáltalán nem súlyos. De mindenestre itt hagyok egy üvegese brómot.

Feleség: És mikor adjam be neki?

Orvos: A férjének csak nyugalomra van szüksége. A brómot magának kell bevenni, asszonyom.

Az Országház-téren

— A parlamentben szünet van és a képviselők mégis háromhavi fizetést vágnak zsebre. — Mi ez?

— Hallgatási díj.

Ahol Nelson elesett

Kedves Borsszem Jankó! Egy budapesti úrinő Angliában járt és meglekintette azt a történelmi nevezetességű hadihajót, amelyen Nelson Trafalgnál harcolt. A kalauzoló tengerésztest megmutatta azt a hatalmas rézlapot, amely a fedélzetre volt erősítve és így szólt:

— Látja, asszonyom, itt esett el Nelson, a csata hevében...

— Nem csodálom, kapitány úr, — felelt a hölgy — az előbb én is majdnem elestem ezen a csúszós rézlapon.

A legrégebb toll

— Azt olvasom itt, hogy a legrégebb írotollat most találták meg Nürnbergben egy ásatásnál.

— Csalás! En ma délben egy sokkal öregebb tollat fedeztem föl.

— Hol?

— A pósthivatalban.

KÜLPOLITIKA A HETIVÁSÁRON

Írta: MÓRA FERENC

A múzeum barátjai közül meg-meginterjúvolnak, akikkel véletlenül találkozom, mit szólnak hozzá, hogy a piac odatelepedett a kulturpalota tövébe? Nézzük-e ez nekem, hogy lovak néznek farkasszemet a köből való Homerossal — ámbár hiszen nem mindig a fejüket fordítják felé — s rendén való-e az, hogy mindenféle közlekedési akadályokba hág, aki a tudományok forrásához igyekszik.

En erre azt szoktam felelni, hogy nem kell érzékenykedni, mert minden úgy van jól, ahogy van. Nagyon alkalmas dolog az a szekértábor a kultúra körül. Ebből tudja meg az idegen, hogy nem Athénban van és így legalább nem követeli rajtunk a hét görög bölcsét. Nekem meg, hogy szokásom szerint személyeskedjek is egy kicsit, egészen szívem szerint való, hogy olyan közel érem a piacot és a magam szemével láthatom, hogy olvas újságot a magyar idebent a városban.

Hiszen olvas kint a tanyán is, de csak télen, akkor is csak olyant, amibe még a nyáron pakkolta a kasszakövet a városi boltos. Néha az is megesik, hogy az asszony tízeszendős újságot ránt ki a sublótból a selyemkendővel és ha lámpagujtáskor az iskolásgyerek azon gyakorolja a tudományát, az egy kicsit meg is zavarja a lelkeket.

— Apja. — néz föl az asszony a tollfosztásból. — hát lehetséges az, amit a Pétörke olvas? Hát már mögint a Ferenc Jóska a királ?

— Eszötök veleje. — nevet a gazda. — hát mán hogy vóna lehetségös? Hiszön annak mán régön elmondták a cirkumdederumot. Mostan nincs királ.

— De hát mért nincs?

— Mert nincs olyan pénz, amelyikre rá lehetne tónni a képit. Addég pedig a többi királok nem válik maguk közé.

Ez a tanyai közjog és nemzetközi jog dióhéjban, de csak odakint, ahol okos emberek laknak. Idebent a városban már egészen másképp megy a dolog. Itt friss újságot talál az ember a kocsiúton, azt kiteríti a térdére, ahogy ül a kőpadkán a fácskái közt és letörölgeti róla a sarat a kezefejével. Hiába akarja a jószándékú szelecske kikapni a kezéből a nyomtatott papirost és hiába veregetik a eszmaszárat aggodalmaskodva a cseresznyefák rózsaszín gallyacskái: „Hajtsd el, gazdánk“ — a város lelke már erőt vett rajta. Tudni akarja, hogy megy a világ sorsa s könyökével térdéhez szorítva a lapot, az ujjával mutatja öreg szemének az összefolyó apró sorokat.

A szelecske abbahagyja a hiába-való erőlködést, a cseresznyegallyacskák bánatosan roskadnak le az aszfaltra s már éppen fordításra nyálazza az ujját, mikor egy borbéltöltött férfiú súlyos keze nehezedik a vállára.

— No bátya, mond-e háborút?

A bátya ráismer a ködmön ujjáról a hozzátartozó férfiúra s válszól rábök egy nagybetűs címre:

— Hát a Poin cár mán mögint nagyon firuncvancikoli a nimötöt, Imre.

— A Poin cár? — csudálkozik el a ködmönhöz tartozó Imre. — Lám, hát aztat nem gyilkolták mög a kometisták?!

A bátya kint a tanyán azt mondaná, hogy „a fene, ha jobban tudja“, itt az aszfalton azonban, a városi sokadalomban azt mondja, hogy „e felül nem vöttem híradást“.

— Hát! — lendíti Imre fölfelé a karját, igen örülvén annak, hogy ő a tájékozottabb, holott nem is az ő kezében van az újság.

— Avval elbántak a proletárok. Szögénnyel. Szénát tömtek a szájába, úgy hajították a tengörbe.

Itt azonban egy harcabajuszú ember is beleavatkozik az eszmeeserébe, aki harmincezer koronáért adná az eperfacsemete darabját, ha volna olyan bolond ember, aki venné.

— Az a muszka cár vót, hallják. Úgy hallottam én, ez a Poin cár francia nemzet.

— Az ám — mondja az újságos — csak hogy itten az van, hogy a Poin cár elnök.

— Az nem löhet — nevet Imre fölényesen. — A cár az följobb való, mint az elnök. Mutassa kend csak azt az újságot.

— Ne no! — mondja egy kicsit sértődötten a bátya, de mingvárt földerül, amint az Imre homloka ráncot vet.

Nézi közelről a lapot, tolja megszire, fordul vele napnak, igazítja nap ellen és végre egy kicsit megzavarodottan adja vissza.

— Az újság se tudja. — menti magát. — Azért írja, hogy Poin cár-e, vagy elnök.

A bátya elfogadja a magyarázatot és megengesztelődve feleli:

— Az löhet. mert a nehézség tud eligazodni ezökön a most való fejlődelmökön. Mög mindegy is, mert egyik is csak úgy szödi az adót, mint a másik.

— De Betlehem tán még iobban szödi, mint a Tisza Pista szötte. — kottyan bele a szóba egy báránysüveges surbankó legény. aki olyan, mintha a Sven Hedin tibeti könyvéből lépett volna ki.

Az ak-sakál feddőleg nézi végig a fiatal.

— Szödi ám, de csak azért szödhesse, mert a negyvennyócasok beleegyesültek. Azt mondták neki, hogy most adja ki a mérgit, mert aztán ők gyünnek.

— Hát föl kerék, le kerék, — fejti ki történetfilozófiját Imre. — Vót mán negyvennyóca máskor is, de elnyomták.

— De most nem úgy lössz ám, — ingatja a fejét az orákulum. — Mert a magyar negyvennyócasok összefognak a nimöt negyvennyócasokkal, osz akkor a Poin cár elmöhet oda, ahun a part szakad.

A harcabajuszú elcsodálkozik.

— Hát ott is vannak negyvennyócasok?

— Negyvennyócasok mindenütt

vannak, barátom, csak türtöztetik magukat.

Az Imre pesszimizmusa még egy próbát tesz.

— Szűr vágja a fát, ködmön hordja rakásra, palást melegszik mellette. Mindég ez vót a törvény e világon, ez is lössz!

A bátya föláll és a mutatóujját föl emelve azt mondja:

— De csak addig, még valaki el nem kiáltja magát, hogy abszurdum az óvilágnak!

Erre a misztikus prófétálásra mindenki elhallgat. Tisztelet szállja meg a szíveket, mert ez olyan borzasztó okos mondás, hogy itt igazán nem lehet több szava senkinek.

Jajj!

Bécsi anyósvic

— Was ist flüssiger, als Wasser?

— Die Schwiegermutter. Sie ist überflüssig.

KÉPREJTVÉNY

— A hét legravaszabb rébusza —

Megfejtése: a *Borsszem Jankó* jövő számában.

A megfejtők értékes könyvjutalomban részesülnek.

A *Borsszem Jankó* mult számában megjelent rébusz helyes megfejtése „Budavár“. A megfejtők közül *Meer Ilona* (Budapest, Teleki tér 10) kap könyvjutalmat.

VÍGSZINHÁZ

A

Noszty-fiú

Nem nőszülök!

A szezon két legnagyobb sikere

Több humort!

Főnti figyelmeztetésünk azoknak a kereskedőknek szól, akik a legtragikusabb szövegeket írják azokra a cédulákra, amelyek üzletük leeresztett vasredőnyeinek találhatók. „Átalakítás miatt zárva” — „Leltározás miatt zárva” — „Haláleset miatt zárva” — „Hamis bukás miatt zárva” (illetve bezárva!) — Mennyire sablonos, mennyire unalmas! Milyen más is volna mindjárt a hatás, ha a sívár sorokat egy kis ötlettel frissítenék föl. Teszem föl:

ITT A VÉG!

(Ezt hirdeté a vászonkereskedő azokra a vég vászra való tekintettel, amelyeket nem tudott a vásárló közönség nyakába szőni.)

BEADTAM A KULCSOT!

(Közölné kuncsaftjaival az utolsó szót a lakatos.)

UTOLSÓ VACSORA!

(Sóhajtaná a vendéglős a kényszer-egyezségi tárgyalást megelőző estén. Erre a szövegre azonnal ott lenne a tömeg. Legrosszabb esetben a csőd-tömeg.)

ÓRAIM MEG VANNAK SZÁMLÁLVA!

(Jajveszékelné az órás, közvetlenül a tárgyalási határnap előtt.)

BEFAGYOTT!

(Jelentené ki a műjéggyáros vér-fagyasztó közvetlenséggel, mielőtt őt magát is jégre vinnék.)

Végezetül ha a temetkezési vállalat sem kerülhetné el a csődöt, a cédulán gyászkeretben a következő szöveg állana:

HALÁLESET HIÁNYABAN ZÁRVA!

—död—

Hát még mit nem!

— A kommunisták megint panaszokdta a bíróság előtt, hogy a rendőrségen „ruhát kaptak”.

— Csak nem gondolták, hogy az Andrassy úti Komlós Sándornál fogják felruházni őket!

Tavaszi férfidivat

Mangold Béla Kolos utólagos jóváhagyása reményében az idei férfidivatot a következő kódexben foglaltam össze:

Kabát és felöltő. Kisgazdáknak változatlanul suba, közhivatalnokoknak eben cserélt guba, — magánhivatalnokoknak — Hekuba. Kávéházba járóknak a szomszéd kabátja, aki éppen lapolvasásba van merülve. Síbereknek — ha ugyan még vannak — síberpelc, kártyásoknak lutria, politikusoknak forgatható köpenyeg. Kereskedőknek kockás minta, láncosoknak kockázatos minta.

Mellény. Orvosoknak, tanároknak, bírácoknak, íróknak jó a tíz év előtti is. Ha időközben túlságosan bő lett, hátul a sergéből egy darab kivágandó és a kabát könyökére illesztendő. Főleg azoknak ajánlatos ez, akik mind a két könyökükkel dolgoznak. Az elhasznált mellénytermék mint meléktermény értékesítendő; Gyurikának egészen jó nadrágot lehet csinálni belőle.

Nadrág. Kisgazdánál a nadrág a csizmaszár végén kezdődik. Díjnokok a pantallon rojtjait gondosan stuccolva és nyolcasával csokorba kötve bordják. Kifényezett nadrágok kifordítandók, a fordítás után „fényüzési” adó fizetetik. Uzsorások zsebnélküli nadrágot hordanak, — úgyis állandóan a mások zsebében tartják a kezüket.

Kalap. Zsinagógában a fejen, gyógyszerárban a kézben, kisgazdaklubban állandóan pörgetve. Díjnokok hajadonfővel. Hajadon nők díjnak nélkül.

Gallér. Szürve, klórral, használat után bőrgyógyászati klinika igen elegáns.

Nyakkendő. A feleséged szétrongyolt békebeli selyem alszókonyájának földi maradványai.

Ing. VI. fizetési osztálytól lefelé X-ig kéthetes, X-től lefelé négyhetes. Az ing láthatatlan részei hiányozhatnak is.

Kézélő. Félpuha, pirítva, cementtel. Rojtok gondosan kifésülendők. Foggal leharapni nagy estélyek és theatre parée kivételével tilos.

Nincs énnekem
semmi bajom

Ha **Palma**
van a sarkamon
Vigan járom a világot
Nem
ismerek fáradságot

Cipő. Elhasznált bakancsokra télvíz idején sárcipőt húzunk. Elhasznált sárcipőkre nyárvíz idején bakancsot húzunk. Politikusok box-bőrt, boxbajnokok politikus-arcbőrt hordanak. Sikkasztók szeretői antilop-cipőben járnak. Családapák gyermekei saját bőrből. Cipőzsinór, megbízható árú, a britannia-szívarokban még jutányosan kapnató.

Ékszer. Utazáskor az ékszer öreg feleséged keblében hordani a legpraktikusabb; oda nem nyúl senki. Férfiak karperecet kizárólag a zálogházba hordanak. Mészárosok áremelés előtt vastag aranyláncot vesznek föl. Egyébként az ékszerhordás az V. fizetési osztálytól és egyetemi tanártól lefelé nem kötelező.

Mongodin

A szoba és a gyermek

— Ennek az embernek nagyon jó gyerekszobája volt.

— Az lehet. Csakhogy nagyon keveset volt odahaza.

A PINCÉR SZEME

Egy jellegzetes arcú, gazdag pesti ügynök Felső-Olaszországban üdül. Az egyik vendéglő ajtaján az ismert felírást látja: „On parle francais. — English spoken. — Si parla italiana”. Az ügynök bemegy, odaszóltja a pincért és így szól:

— Give me a menu card.

A pincér mosolyog és mozdulatlanul marad. A vendég most — a maga módján persze — franciára nyergel át:

— Donnez moi la carte de menu. A pincér nevet és nem mozdul.

— Prego di darmi la carta di menu, — mondja végül kétségbeesett olaszszággal.

A pincér odahajol és fülébe súgja magyarul:

— Tudja mit?... egy libanyakat hozok ricsettel.

Beketow Cirkusz

Még eddig
nem látott
szenzációs produkciók!

Tünődések Seiffensteiner Salamontul

Élt valahol Erdélybe edj öreg asszony, o Záli Zworach, okinek oz edjik lángya Pesten volt férgynél. Oz üzvedj o fejibe vett, hodj ű ezen-túl o fűvárosba okor élni és vasútra ült, hodj fülkérésse o vejét. De todni kiüll, hodj nem nadjon volt o fiatalok-nak kívánatos személj, ezér hát eltit-kolták elütte, hodj hol laknak. O Záli Zworach megérkezte és mindenütt kérdezősküdté edj bizemos nevezetű Jakab Schwartz felül. Monták neki, hodj lakik o Laudon uccába. Odament. „Hodj maga tülem oz anyós? — ko-jebált fül o Jakab Schwartz. — Ez ki van zárva!” Ment tovább oz asszony o Rombach occába. Ott is la-kott edj Jakab Schwartz. De itt se nem akceptáltak ütét mint anyóst. Erre rá o Záli ment o bírósághoz, kü-vetelvé, hodj állapítsák meg, meljlik Schwartz küteles ütét eltartani. O bíró beidézte o két Schwartzot és mert volt edj büles ember, okár o boldogult Salamon király vadj én magam, idj itélt: „Minthogy egyik Schwartz Ja-kab sem ismeri föl Zworach Rozália asszonyt, de biztos, hogy ha fölismer-né, szívesen vállalná, ezennel elren-delem: vágják ketté az asszonyt!” Még fül se nem sikoltott o Záli, mi-kor o Laudon-occai Schwartz elkiál-totta magát: „De töstént mingyárt!” Mire o bíró diadajlommal kivágta: „A maga anyósa!” — Osz-posz idj árulják el magukat edjes oróságok, okik mikor volomi panama kivizsgálásáru von szó, maguk kiáltozzák o leghangosabban: „De azonnal!”

O Zalme Tropp edj szegény ron-gyász volt Marosabádba és nem okort belépni o Szentegyetbe, omejik nad-jon drága takaszt vetette ki rája. Megfenyegette ütét o Jókl Frász: „Ha nem belépsz, hát o halálod otán el se nem temetünk tégedet!” — „Ba-gatell!” — mosolygott o Zalme. — „Hodjan? Hát nem félsz?” — ijesz-tette o Jókl. — „Mboh, — felelte o Zalme. — O halálom otán bizok o rossz szagomba. Akkor tik majd indjen is el fogtok engem szívesen temetni!” — Dill-dall: abba bizik itten o legtöbb panamista, hodj min-den panamát eltemetnek nálunk o rossz szaga miatt.

HANGSZEREK

Húzóharmónikák
Pengő 6.75-től
Hegedűk P 5.85-től
Klarinétok P 10.60-tól
Gítárok . . P 14.75-től
Trombiták P 40.60-tól
Gítárciterák
P 13.20-tól
Beszélőgépek
P 28.—től

Közvetlen szállítás a gyári forrástól!
14.000 elismerőlevél!

Külön magyar osztály! Kérje lev. lapon
(16 fill. bélyeg) képes főárjegyzékünket,
mit díjmentve küldünk

Meinel és Herold, hangszergyár
Klingenthal, 1500 szám (Szászország)

KÉTFÉLE VÉLEMÉNY a fűredi villanyvilágításról

Este van, fenn az égben ilyenkor
pihenni térnek már az angyalok,
lenn a Balaton partján:
két pár undalog.

Az egyik pár már öreg,
s lassan csoszogva mászik,
boldog, szerelmes és fiatal
— a másik.

Az öregek, amint bátortalanul
haladnak,
nekimennek egy padnak.

A fiatalok, amint bátran
háladnak,
színtén nekimennek egy padnak.

Szól az öreg úr: pardon,
de disznóság, hogy ilyen kevés
lámpa ég a parton.

Szól a fiatal: pardon,
de disznóság, hogy ilyen sok
lámpa ég a parton.

Ilyen az élet, [get.
az egyik hideget akar, a másik mele-
A szegény fürdőigazgatóság ilyenkor
kinek tegyen eleget?

SZENES EMBER

A kínai szakértő hatása

— Nem tudok eligazodni a kínai
eseményekben. Légy szíves megma-gyarazni.

— Nincs annál egyszerűbb. Csang-Cso-Lin, Vu-Pei-Fu, Csang-Kai-Csek és Vang-Csing-Hui a főszereplők. A Kuo-Ming-Tang párt kirúgta Csang-Vu-Kait, illetve Cso-Pei-Csangot, akik Lin-Fu-Csekkkel és Fu-Kai-Tanggal szövetkeztek, hogy elfoglalják Cso-Vu-Fut és Vu-Vang-Csot. Már most az a helyzet...

— Gazember! Segítség! Rendőr!

Kávéházban, vendéglőben, szállóban, fodrászüzletben kérje a Borsszem Jankót!

A Borsszem Jankó leg-
közelebbi száma április hó
29-én jelenik meg.

KEDVES BORSSZEM JANKÓ!

A villamoson új kalauz van, aki
túlságos lelkiismeretesen végzi a jegy-
kezelést és minden utast legalább két-
háromszor megszólít a jegyek miatt.
Ellenőrző útjában egy kövér bácsihoz
ér, akitől már harmadszor kérdi, hogy
„kezelve van-e már?”

— Kezelve van — dörmögi a kövér
úr.

— Én kezeltem? — kérdi a kalauz.

— Nem, az Ádám professzor —
hangzik a dühös válasz.

A Borsszem Jankó üzenetei

A Borsszem Jankó jelen számát
április 15-én, pénteken zártuk le. —
Kéziratok és rajzok kizárólag a fő-
szerkesztő címére (Budapest, Mozsár
ucca 9.) küldendők. — Kéziratokat
nem örzünk meg.

Szfinksz. Esetleges átadás céljából
tettük félre. — Sz. M. Egészen apró,
szürke esetre pazarolta ezúttal za-matját. A kínai kérdés mulatságos
feszetegetése sokkal érdekesebb lett
volna, bármilyen távolesőnek is lát-
szik. — Gyűjtő. A Borsszem Jankó
régii évfolyamai olyan bibliográfiai
ritkaságok lettek, hogy — mint mon-
dani szokás — magunk is vevők va-
gyunk rájuk. 1925-ből és 1926-ból áll-
nak még csak rendelkezésre köteteink.
— Pécs. Persze, hogy ön is megkapja.
Két új könyvünk második bővített
kiadásából már csak néhány száz
példány van; ha siet beküldeni az
egy pengőt, még hozzájuthat. —
Filmcenzor. Nem csinálna nekünk is
egy kis potya-reklámot a „Borsszem
Jankó” megcenzúrázásával? — Zsa-
zsa. Csak ránk ne haragudjon, isteni
diva! Mink előre megmondtuk. —
Gourmand. Igaza van: Glück szeren-
cséje Gundel. A harmadik g: Gellért-
szálló. A negyedik g: gratulálunk. —
Filmcenzor bácsik. Talán azért harag-
szanak úgy arra az ártatlan Terikére,
mert nem tudtak meggyőződni az ár-
tatlanságáról? — Peking. Hagyjanak
minket békén! Akinek nem pekinge,
nem veszi magára. — Több levélről
a jövő számban.

Felelős szerkesztő és kiadó:

MOLNÁR JENŐ DR.

Művészeti főmunkatárs:

GÁSPÁR ANTAL

Laptulajdonos:

Borsszem Jankó Lapkiadó Rt.

Igazgató: Molnár Emil

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

VI, Mozsár ucca 9. Telefon: T. 233-24

A BORSSZEM JANKÓ

előfizetési árai:

Egész évre 20 pengő — fillér
Félévre 10 pengő 50 fillér
Negyedévre 5 pengő 50 fillér

Nyomatott:

Bíró Miklós nyomdai műintézetében
VII, Rózsa ucca 25

PESTI HUSVÉT

Meglátszik Pest képén az ünnep,
Üzlet és bolt csupa pompa;
Szívünkben régi kedv, régi husvét,
S a henteseknél régi sonka.

A locsolás is régi szokás már,
Mert ha Korvinákon futsz át,
Olvashatod, hogy már igen régen
Locsolták a pesti uccát.

A locsolás ősi népszokását
Lendvai is pártfogolja
És husvétkor, ha mást nem is, de
A torkát föltétlen locsolja.

Csak honatyák nem hódolói
Manapság a locsolásnak,
Hívei lévén sokkal inkább
Ökelmék a locsogásnak.

Csupán a piros tojás dolgában
Áll rosszul a sok pesti,
Mert a pesti nőknek javarésze
Tojás helyett a száját festi.

A közeledő husvétí szezon
Divatban is hoz majd újat,
Mert hölgyeink viselni fogják
Stílszerűen a sonkás-újjat.

Husvét közelg... A sok sonkavágót
Mindenüvé fölszerelik,
S a vendéglők a bécsi sniclit
Már sonka-gépekkel szelik.

(HESZ)

Végre!

Bíró: Mondja csak, honnét ismerem én magát?

Vádlott: Abban a szerencsében részesültem, hogy félévig énekelni tanítottam a bíró úr feleségét.

Bíró: Tíz évi fegyház!

A ligetben

— Kisasszony, legyen szives egy percre fölállni.

— De miért?

— Még csak ezt a kis cédulát akarom ráragasztani a padra: *Vigyázat! Mázolva!*

Nem igaz

hogy Hajdu Marcell dísz-szédert rendez, amelyen Gál Jenővel együtt mondja a „Hamistanu” kezdetű imát;

hogy Miklós Andor így imádkozik a széder-estén: „Miben különbözik ez „Az Est” a „Magyarország”-tól;

hogy Gömbös Gyula titokban maceszos kávékat eszik a fajvédőklubban;

hogy Vida Jenő sokalja a havi egy-milliárdos jövedelmét;

hogy Küry Klára azért tünt el, hogy feltűnjön;

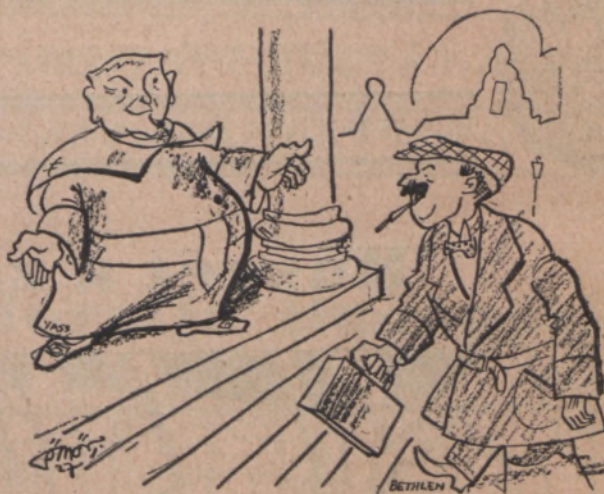
hogy az olasz-magyar barátsági szerződésben a barátnő-kérdést is szabályozták;

hogy Beregi Oszkárt Küry Klára jelentette föl a fajvédő-lapoknak;

hogy Fedák Sárít most már végleg belepi a „Pókháló”;

hogy a filmcenzura-bizottság kívánságára a nagy szerelmi jelenetek után már a mozilepedőn is törölések lesznek.

A sietség oka

VASS JÓZSEF: Miért siettel úgy haza, István?
BETHLEN: Eleget láttam Olaszország csodavilágát.
Most már „Afrika csodavilágát” akarom látni az UFÁ-ban.

Borsszem Jankó

mint filmcenzor

Illetékes helyről azzal a kéréssel fordultak a Borsszem Jankóhoz, lépjen be a filmcenzura-bizottságba, mert az utóbbi időben sok a panasz a bizottság ellen. Felfüggesztettük a cenzuráról való nézetünket és eleget tettünk a felszólításnak. A Borsszem Jankó filmcenzori tevékenységéről íme az első beszámoló:

A bemutatott film címe: Kaján, a szívödlegesztő. Hőse egy kémikus, aki vegyi úton állította elő szerelmesét, akibe Kleopatra szépségét, Jeritza Mária hangját, Titkos Ilona fogait és Fedák Sári lábait lehelte. A nő neve: Dózia. Kaján azt hiszi, hogy Dózia csak őt szereti. De egyszer csak megjelenik Krausz Simi és Dózia nem tud ellentállni a tőzsdei árfolyamoknak.

Mikor idáig pergett a film, a Borsszem Jankó megkérdezte:

— Kérem, ez csak felnőttek számára készült film?

— Igenis, — felelte a vállalkozó.

— Azért, kérem, mert a gyerekeknek már nem lehet beadni ilyen hülyeséget.

Folytatták a film bemutatóját. Kaján elönti az epe és bosszút forral. Mikor Krausz Simi mitsem sejtve a „Pester Lloyd”-ot olvassa, egy fajvédő-ujtságot csempész az asztalára.

— Micsoda marhaság ez! — kiáltott fel a bizottság egyik tagja. — Hol itt a bosszú?

— Hogy az a fajvédő-lap nem közli a „Nova” tőzsdei jegyzését, — hangzott a felvilágosítás.

— Ez csak neki rossz, — jegyezte

meg a Borsszem Jankó, — mert a „Nova” árfolyama több embert érdekel, mint a fajvédő-lap. Nekem nem emiatt van kifogásom. Én izgatás miatt kérem ennek a résznek a kihagyását.

— Hol itt az izgatás? — kérdezte megdöbbenve a vállalkozó.

— Engem például határozottan izgat, hogy egyetlen Nova-részvényem sincs, mikor olyan jól áll ez a papír.

— Ad vocem: papír, — törülni! — adta ki az utasítást a bizottság elnöke.

Most az a jelenet következett a vászonon, amikor egy miniszteri segédfogalmazójelölt szerelmet vall Dóziának, aki azonban csak azzal a föltétellel hajlandó őt meghallgatni, ha egy hivatali titkot árul el neki. A segédfogalmazójelölt boldogan beleegyezik.

— Hohó! Ez erkölcstelen és büntetendő cselekmény! — tiltakoztak egyhangúan a bizottság tagjai.

— Szó sincs róla! — vetette ellen a Borsszem Jankó. — Hiszen azt elhallgatja a film, hogy miféle hivatali titkot kíván Dózia. Én hajlandó vagyok föltenni, hogy a *legsúlyosabb hivatali titkot* akarja kikaparni, azt, hogy tulajdonképpen mikor dolgoznak a hivatalokban... Na és?...

Ez hatott. Ennek a részletnek megkegyelmeztek.

Azt hisszük, ha így megy tovább, a végén nemcsak a cenzurázott részeket, hanem a Borsszem Jankót mint filmcenzort is — ki fogják vágni. (M.)

Husvét a zöldben

FEDÁK SÁRI

„Az isteni diva“ esete alkalmából
a következő táviratokat kapta:

I.

Az amerikai „kis macska“
karmai hosszúak. Ha más-
kor rólam nyilatkozik, ko-
rábban keljen fel nagysád.
Lehetőleg a tyúkokkal.

Bánky Vilma.

II.

Én és Feri nem csatlako-
zunk az üvöltők és kárör-
vendők kórusához. Mi a szó
teljes értelmében szívből
gratulálunk Neked „Az is-
teni diva“-banelérsikered-
hez.

Darvas Lili.

III.

Ahogy innét látom a dol-
got: még csak én hiányoz-
tam volna a pincsi mellé.

Valentino II.

IV.

Máskor jól gondold meg,
ha le akarsz szorítani a

Vígszínház műsoráról. Reg-
gel, délben, este azt kívánja
Neked, amit Te kívántál én-
nekem „A díszelőadás“-on

Gombaszögi Frida.

V.

Ugye, néni, most nem én
kezdtém?

Biller Irén.

VI.

Mérték szerint talán más
is tud darabot szállítani,
de értékszerint csak én. Kö-
zöld velem a slusszod szá-
mát és egy hét múlva kész a
darab. Olyan darab lesz,
hogy még Valentino II. is
elbujhat mellette.

Lengyel Menyhért.

Zsazsa albumába

Fedák Sári hova lettél,
Szerepedből de kiestél!
Fájt a zsebem, fájt, hogy láttam,
S új szereped másnak szántam.

Egy színigazgató.

Spóroljunk

— Mi az, Glückstahl úr, maga szé-
der-estére sonkát visz haza?

— Mit csináljak? A macesz olyan
drága, hogy kénytelen vagyok azt
vinni, ami olcsóbb.

A lipótvárosi nagykereskedő le-
nyát egy dúgazdag, de gyanús
multu fiatalember vette el. Esküvő
után nagy céccó készül és az öröm-
apa személyesen segíti le minden
vendégéről a kabátot a fényesen
földszített hallban. Egyszer csak
szaglálódni kezd, nézeget ide is,
oda is és csóválja a fejét. Végre
oda fordul az éppen akkor érkező
Grünhöz:

— Grün úr, mondja csak, nem
érez valamit?... Mintha valami
szag lenne itten...

Grün úr így felel:

— Hát nem ismeri a közmon-
dást, hogy „Vejétől büzlök a hall!”